

держави, так і інтересів суспільства в цілому, а також сукупність цих адміністративно-управлінських дій та заходів, встановлених законом.

В ст. 1 Закону України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації» дано визначення поняття «висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні». Однак, на нашу думку, обмежувати інформаційну діяльність засобів масової інформації лише до висвітлення діяльності таких суб'єктів як органи державної влади та органи місцевого самоврядування є занадто вузько. При цьому інформаційна діяльність засобів масової інформації здійснюється, вважаємо, щодо всієї публічної адміністрації. Саме тому, з даного приводу хотілося б зазначити наступне.

Відповідно до організаційно-структурного підходу щодо дефініції «публічна адміністрація», зазначимо, що в українському праві публічною владою визнається: а) влада народу як безпосереднє народовладдя; б) державна влада - законодавча, виконавча, судова; в) місцеве самоврядування. Публічну владу в Україні здійснюють такі органи:

по-перше, Верховна Рада України (парламент), Президент України (як владний інститут), місцеві ради. Вони реалізують владу народу, що знаходиться вираз у виборчих процесах;

по-друге, усі органи й установи, що реалізують державну владу. Відповідно до Указу Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» систему державних органів виконавчої влади складають: Кабінет Міністрів України - вищий орган у системі органів державної виконавчої влади; міністерства, служби, агенції, інспекції; центральні органи зі спеціальним статусом; місцеві державні адміністрації - місцеві органи державної виконавчої влади. Проте, публічні функції можуть виконуватися не лише суб'єктами публічної адміністрації, але й іншими суб'єктами, зокрема: державними та комунальними (муніципальними) закладами, організаціями, підприємствами;

по-третє, усі органи й установи, що реалізують місцеве самоврядування. Наприклад, виконавчі комітети місцевих рад, громадські об'єднання, органи самоорганізації населення тощо.

Приймаючи до уваги, вищезазначене визначення поняття «публічна адміністрація», вважаємо за необхідне при розкритті дефініції «висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні» вживати саме термін «публічна адміністрація», замість слів «органів державної влади та органів місцевого самоврядування».

Отже, з метою наближення норм українського законодавства до стандартів та законодавчих понять, вважаємо, що висвітлення діяльності публічної адміністрації – це діяльність щодо одержання, збирання, створення, поширення, використання і зберігання інформації про професійну діяльність публічної адміністрації з метою задоволення інформаційних потреб громадян, юридичних осіб про роботу цих органів.

УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ТРАНСПЛАНТАЦІЇ: ПРАВОВІ АСПЕКТИ

Юшкова В.В., викладач Університету сучасних знань

Нині в Україні все більшої актуальності набуло обговорення трансплантації людських органів. В засобах масової інформації кожного дня з'являються повідомлення про доцільність проведення трансплантації, хто може здійснювати трансплантацію, а також з'являються пропозиції щодо удосконалення законодавства України, яке регулює правовідносини у сфері трансплантації.

Серед інших аспектів важливим є здійснення управління сфери трансплантації.

У ст. 11 Закону України «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людині» закріплено, що державний контроль за дотриманням вимог, встановлених законодавством про трансплантацію, здійснюється органами

виконавчої влади та органами місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законами України. Громадський контроль за діяльністю, пов'язаною з трансплантацією, здійснюється об'єднаними громадянами відповідно до законодавства України.

Кабінетом Міністрів України здійснюється контроль за діяльністю у сфері трансплантології, зокрема даний центральний орган виконавчої влади затверджує акредитовані в установленому законодавством України перелік державних та комунальних закладів охорони здоров'я і державних наукових установ, які здійснюють діяльність, пов'язану трансплантологією.

Головним органом у системі центральних органів виконавчої влади у формування та забезпеченні реалізації державної політики у сфері трансплантології є Міністерство охорони здоров'я України. Діяльність даного органу виконавчої влади регламентується Указом Президента України від 13 квітня 2011 року «Про Положення про Міністерство охорони здоров'я України», відповідно до якого одним з основних завдань Міністерства охорони здоров'я України є затвердження критеріїв та стандартів державної акредитації закладів охорони здоров'я, стандартів, клінічних протоколів надання медичної допомоги, проведення державної акредитації державних і комунальних закладів охорони здоров'я для застосування трансплантації та діяльності, пов'язаної з нею, державної акредитації закладів охорони здоров'я усіх форм власності, здійснювати галузеву експертизу науково-дослідних (науково-технічних) установ, що належать до сфери управління Міністерства охорони здоров'я України, проводити державну атестацію підвідомчих науково-дослідних установ.

Ще одним органом здійснення контролю у сфері трансплантації є Координаційний центр трансплантації органів і тканин людини, який діє відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 27 квітня 1994 року № 257 «Про створення Координаційного центру трансплантації органів, тканин і клітин». Даний центр підпорядковується Міністерству охорони здоров'я та проводить організаційну, консультативну та наукову-методологічну роботу з трансплантації органів, тканин і клітин.

Останній рівень в ієрархічній структурі державного управління трансплантологією займають управління охорони здоров'я районних, районних у містах, міських та обласних державних адміністрацій. Первинною одиницею серед суб'єктів державного управління трансплантологією є державні та комунальні заклади охорони здоров'я й керівники державних установ, які мають право провадити діяльність, пов'язану з трансплантацією органів та інших анатомічних матеріалів людини. Однак доцільним є створення самостійних відділень діалізу, відділень трансплантації й інтенсивної терапії з бригадами вилучення донорських органів, службою трансплантаційної координації, лабораторною групою. Оптимальна форма організації праці – трансплантаційний центр, що консолідує зусилля всіх суб'єктів і є базою розвитку клінічної трансплантації й оптимальної організаційної форми для лікувальної, наукової, навчальної й інформаційної роботи.

На даний час в Україні діє Закон України «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людини», прийнятий в 1999 році, але за період після його прийняття відбулися організаційні зміни у сфері охорони здоров'я, виявилися прогалини та недоліки його положень. У зв'язку з цим, виникла необхідність внесення змін до закону шляхом викладення його у новій редакції.

Так, існуюча мережа державних та комунальних закладів охорони здоров'я та державних наукових установ, які мають право здійснювати діяльність, пов'язану з трансплантацією є недостатньою, тому пропонується розширити мережу закладів охорони здоров'я, яким надається право здійснювати діяльність, пов'язану з трансплантацією тканин і клітин.

Отже, дослідження дало змогу виявити, що одним із сучасних і важливих напрямів розвитку вітчизняної охорони здоров'я є трансплантологія, розвиток якої неможливий без активного державного регулювання правових, організаційних, економічних і етичних аспектів трансплантації й пошуку шляхів її оптимізації. Визначено, що правове регулювання трансплантології в

Україні сформоване, але перебуває в процесі розвитку та існує безліч питань, які потребують негайного вирішення.

ПРАВО НА ОСКАРЖЕННЯ ПОСТАНОВ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ОПОДАТКУВАННЯ

Іщенко В.В., викладач кафедри публічного права НТУУ «КПІ»

Відповідно до ч.1 ст.55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Ця норма поширюється і на постанови у справах про адміністративні правопорушення. Проте, до 17 листопада 2009 р. право на оскарження рішення суду у справі про адміністративне правопорушення, на нашу думку, було суттєво обмежене нормами ч.2 ст.287 та ч.1 ст.288 КУпАП, відповідно до яких воно було остаточним та оскарженню не підлягало. Ці положення КУпАП критикувалися багатьма українськими адміністративістами як такі, що не відповідають вимогам ч.1 ст.55 Конституції України. В Україні право оскарження постанови судді по справі про адміністративне правопорушення було запроваджено з 16 лютого 2005 р. Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо посилення правового захисту громадян та запровадження механізмів реалізації конституційних прав громадян на підприємницьку діяльність, особисту недоторканність, безпеку, повагу до гідності особи, правову допомогу, захист)» від 12.01.2005 р. №23222-IV. Принагідно зазначимо, що всі нові адміністративно-деліктні кодекси країн СНД закріплюють право на оскарження рішення суду про справу про адміністративне правопорушення до вищестоящого суду (ч.2 ст.595 Кодексу Киргизької Республіки про адміністративну відповідальність від 04.08.1998 р. №114, п.1 ч.2 ст.430 Кодексу Азербайджанської Республіки про адміністративні проступки від 11.07.2000 р. №906-ІГ, ч.2 ст.655 Кодексу Республіки Казахстан про адміністративні правопорушення від 30.01.2001 р. №155-ІІ, п.1 ч.1 ст.30.1 Кодексу Російської Федерації про адміністративні правопорушення від 30.12.2001 р. №195-ФЗ, п.4 ч.1 ст.12.2 Процесуально-виконавчого кодексу Республіки Беларусь про адміністративні правопорушення від 20.12.2006 р. №194-3, ч.1 ст.448, ч.1 ст.465 Кодексу Республіки Молдова про адміністративні правопорушення від 24.10.2008 р. №218-XVI).

Законодавство України закріплює два способи оскарження постанов в справах про адміністративні правопорушення: 1) адміністративний (до вищестоящого органу чи посадової особи); 2) судовий (до апеляційного суду). Спосіб оскарження має право обрати скаргник. При цьому, якщо справа про адміністративне правопорушення розглядалася, наприклад, органом доходів і зборів, можна спочатку скористатися адміністративним порядком оскарження, пройшовши всі її ланки, а вже потім оскаржити постанову в суді.

Постанову по справі про адміністративне правопорушення будь-якого органу адміністративної юрисдикції може бути оскаржено у порядку, визначеному КАС України з особливостями, встановленими КУпАП. Раніше цей порядок регламентувався виключно КУпАП та підзаконними актами. Перелік органів, до яких може бути оскаржено постанову по справі про адміністративне правопорушення, чітко встановлено ст.288 КУпАП. Так, постанову адміністративної комісії може бути оскаржено у виконавчий комітет відповідної ради або в місцевий загальний суд; рішення виконавчого комітету сільської, селищної, міської ради – у відповідну раду або в місцевий загальний суд; постанову іншого органу (посадової особи) про накладення адміністративного стягнення – у вищестоящий орган (вищестоящий посадовий особі) або в місцевий загальний суд.

Постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржено прокурором (з 1 грудня 2012 р.), особою, щодо якої її винесено, а також потерпілим (ч.1 ст.287 КУпАП). Таке право належить і законним представникам зазначених осіб (батьки, усиновителі, опікуни, піклувальники)